

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

EUGENI ONEGUIN

Piotr Ilitx Txaikovski

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALÈNCIA

Sala Principal		
20, 23, 29	de gener de 2026	19.30 h
25	de gener de 2026	18.00 h
1	de febrer de 2026	18.00 h

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

EUGENI ONEGUIN

Piotr Ilitx Txaikovski

1840–1893

PRODUCCIÓ

La Monnaie/De Munt de Bruselas
Royal Danish Opera de Copenhagen

Escenes líriques en tres actes

Llibret de Konstantin Shilovski i Piotr Ilitx
Txaikovski, basat en la novel·la homònima
d'Aleksandr Puixkin

Estrena: 29 de març de 1879, Teatre Maly, Moscou

DURACIÓ: **3 H 15 MIN**

ACTE I : **1 H 15 MIN**

DESCANS: **25 MIN**

ACTE II: **40 MIN**

DESCANS: **20 MIN**

ACTE III: **35 MIN**

DIRECCIÓ MUSICAL

Timur Zangiev

DIRECCIÓ D'ESCENA I VESTUARI

Laurent Pelly

ESCENOGRAFIA

Massimo Troncanetti

COL·LABORADOR DE VESTUARI

Jean-Jacques Delmotte

IL·LUMINACIÓ

Marco Giusti

COREOGRAFIA

Lionel Hoche

LÀRINA

Alison Kettlewell

TATIANA

Corinne Winters

OLGA

Ksenia Dudnikova

FILÍPPIEVNA

Margarita Nekrasova

EUGENI ONEGUIN

Mattia Olivieri⁺

LENSKI

Iván Ayón-Rivas
(20 gen)

Dmitry Korchak
(23, 25, 29 gen; 1 feb)

PRÍNCEP GREMIN

Giorgi Manoshvili

UN CAPITÀ

Xavier Galán^{*}

TSARETSKI

Agshin Khudaverdiyev⁺⁺

TRIQUET

Mark Milhofer

CAPATÀS

Filipp Modestov⁺⁺

Cor de la Generalitat Valenciana

Jordi Blanch Tordera, DIRECTOR

Orquestra de la Comunitat Valenciana

BALLARINS

Ana Bacete

Milena Barquilla

José Dopateo (Guillot)

Álvaro López

Miguel Mata

Aycha Naffaa

Alberto Sancho

Yelin Zhang

ASSISTENT DEL DIRECTOR
MUSICAL

Dana Murieva

ASSISTENTS DE DIRECCIÓ
D'ESCENA

Laurie Feldman

Fátima Sanlés

ASSISTENT D'IL·LUMINACIÓ

Nadia García

MESTRES REPETIDORS

Stanislav Angelov

Polina Bogdanova

ASSESSORAMENT
LINGÜÍSTIC

Inna Petcheniouk

SUBTITULACIÓ

Anselmo Alonso

+Alumni Centre de Perfeccionament ++Centre de Perfeccionament *Cor de la Generalitat Valenciana

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

ÓPERA
LATINOAMÉRICA

ACTE I

Rússia, cap al 1820. Les germanes Olga i Tatiana viuen al camp amb sa mare, la viuda Làrina. Olga és una jove despreocupada, mentres que Tatiana és molt sentimental. Olga rep la visita del seu promés Lenski, qui ve acompanyat d'un amic i antic veí, Oneguin. Tatiana s'enamora instantàniament d'Oneguin. Convençuda d'haver trobat l'home ideal, la jove passa la nit en vetla per a escriure-li una carta on li confessa el seu amor. No obstant, les seues il·lusions es veuen truncades quan Oneguin la troba al jardí l'endemà al matí i la rebutja fredament, amb la qual cosa manifesta que ell no està fet per al matrimoni.

ACTE II

Festa a casa de Làrina en honor de la seua filla Tatiana. Oneguin balla amb Tatiana i Lenski amb Olga. Les dos parelles es convertixen en el centre d'atenció dels invitats, que no paren de murmurar. Oneguin comença a sentir-se incòmode. Lenski l'ha arrossegat a una festa que no és del seu grat. Per a escarmentar el seu amic, trau Olga a ballar. Lenski s'enfurix i ells dos comencen a discutir. Oneguin tracta en va de justificar que no és més que una broma. Lenski considera que el seu amic ha anat massa lluny i el repta a duel. A l'alba es troben als voltants d'un molí. Lenski resulta mortalment ferit.

ACTE III

Un saló espaiós d'una rica mansió a Sant Petersburg. Els invitats ballen una polonesa. Entre ells es troba Oneguin, que se sorprén en veure que l'amfitrió, el príncep Gremin, és casat amb Tatiana. La princesa, en veure'l, reviu els records de la seua joventut. Oneguin aconsegueix parlar a soles amb ella i li declara el seu amor incondicional. Tatiana, que és una dona de principis, li recorda les paraules de rebuig que ell va pronunciar anys arrere, i es mostra inflexible a abandonar el seu marit, encara que s'ha adonat que estima Oneguin més que mai. Este, desesperat, li suplica novament que torne amb ell. Tatiana, amb fermesa, li diu adéu per sempre i se'n va.

La tènue i ferma resistència de Tatiana

Rosa Solà

Rússia, dècada de 1820

L'ÒPERA I EL RUS

Puixkin va concebre *Eugeni Oneguin* com una novel·la per entregues i en vers, la llarga gestació de la qual (des del 1823 al 1831) no va espantar els seus lectors. Va significar, per contra, un gran recolzament per a la literatura escrita en rus, idioma que s'utilitzava en l'àmbit col·loquial i familiar, però molt poc com a llengua de cultura. Este espai es reservava, encara, al francès. Noblesa i classes socials acomodades també parlaven francès entre elles, i el rus quedava per al tracte amb els llauradors i els criats.

Tanmateix, esta consideració subalterna de la pròpia llengua va anar en decadència. I va sorgir una reacció en sentit contrari, deguda, en bona part, a les obres en rus de Puixkin, amb *Eugeni Oneguin* entre les més populars. Va contribuir a l'èxit, sens dubte, l'acurada i irònica senzillesa amb què estava escrita. També es va requerir una considerable ampliació del vocabulari rus, extreta per l'escriptor moscovita d'antics textos eclesiàstics i del lèxic conservat en llegendes i cançons populars. De Puixkin s'ha arribat a dir que "no només va crear la literatura russa: també la seua llengua literària". Puixkin va continuar a *Oneguin* una trajectòria innovadora i rebel que portava temps practicant, i que, malgrat la seua ascendència nobiliària, li va costar càstigs i fins i tot desterraments¹. Corrobora el seu valor el respecte explícit d'escriptors com Dostoievski i Tolstoi. Les obres de Puixkin, en fi, també varen alimentar el nacionalisme sorgit en alguns cercles culturals, inclosa la música. La de Mikhaïl Glinka (1804-1857), per exemple, o la de l'anomenat "Grup dels Cinc" (Cui, Balàkirev, Mussorgski, Borodín i Rimski-Kórsakov, anys 50 i principis dels 60 del segle XIX): tots ells tractaven d'ubicar la música eslava i popular en una consideració més elevada.

L'òpera va començar a programar-se a Rússia en la dècada dels 30 del segle XVIII, principalment a Moscou i a Sant Petersburg. A l'inici, va estar impulsada per les gires de companyies italianes, com la del napolità Francesco Domenico Araia, o la de Luigi Madonis i Domenico Dall'Oglio. En algun cas s'afegia al llibret

¹ Chisinau, al Caucas; trasllat forçós a Odessa el 1823; reclusió a la propietat materna de Mijailovskoe (1824 a 1826), i un retir forçós a Boldino (1830), este no per qüestions polítiques, sinó a causa d'una epidèmia de còlera.

italià, per a facilitar la comprensió, un suplement amb la traducció al rus. Per als cors, es recorria a agrupacions de cantants nadius, ja foren les de la cort o les que atenien la litúrgia a les esglésies. L'ombrívola dolçor de la llengua russa afegia el seu encant particular. I els números corals varen acabar sent quasi indispensables en les representacions operístiques.

Però no tot era òpera ni rus. *Eugeni Oneguin*, per exemple, té una escena dedicada al sant de Tatiana (o Tània), filla gran dels Làrina, una família de la xicoteta noblesa rural. En la seua onomàstica, es dedicaven a la interessada uns *couplets* (versos aparellats). Cal destacar que eixos *couplets* s'encarreguen al preceptor de Tatiana i Olga (la filla menuda), *Monsieur Triquet*. És ell qui els redacta i els canta... en francès. Perquè, malgrat els avanços, el rus no semblava apropiat per a felicitar una jove de determinat nivell social.

És l'altra cara de la moneda.

ALLÒ ESPECTACULAR I ALLÒ ÍNTIM

Txaikovski prompte es va entusiasmar amb la idea (que li va suggerir la seua amiga, la cantant Elizaveta Lavroskaia), de convertir en òpera *Eugeni Oneguin*, la novel·la de Puixkin. Va quedar seduït per l'estil i pels personatges. I es va submergir llavors en l'escriptura del llibret, l'elaboració d'escenes i la composició de la música. Va rebre l'ajuda del seu amic, Konstantin Shilovski². El compositor va indicar clarament que no volia una història de personatges heroics batallant entre ells, que no desitjava grans muntatges escènics, ni un cant efectista. La seua intenció era la de centrar-se en un "tema íntim però intens, basat en conflictes viscuts per mi o pels meus". Resumint: no buscava

² Shilovski va escriure els textos de l'ària de Gremin, els de Triquet i la declaració de Lenski a Olga. La resta del llibret es pren de la novel·la de Puixkin, adaptada per Txaikovski.

una *grand opéra*³, sinó una història propera. I els membres de la família Làrina, juntament amb amics i veïns, s'adaptaven a estos objectius. El públic va descobrir així una òpera diferent, de narrativa més continguda, personatges pròxims i pressupostos més menuts. Tant va buscar Txaikovski la naturalitat, que no va encarregar l'estrena a professionals, sinó a estudiants del Conservatori de Moscou, que la varen representar al Teatre Maly el 29 de març de 1879. El gener de 1881 es va fer al Teatre Bolxoi. El 1888 es va vore a Praga, cantada en txec. Va ser Mahler qui la va estrenar a Hamburg (1892). El mateix any va arribar a Anglaterra, cantada en anglès. El Carnegie Hall la va programar, també en anglès i en versió de concert, el 1908, mentres que al Met (1890) s'havia cantat en italià.

Actualment, es preferix fer-la en rus, l'idioma original en què va ser escrita la novel·la de Puixkin i el llibret –basat en ella– de Txaikovski.

ELS PERSONATGES I LES VEUS

Txaikovski va canviar a *Onegin* l'estructura operística habitual. Es va dividir el relat en escenes quasi autònomes, cosa que esquivava els requeriments teatrals d'una narració continuada. Cada escena es va dissenyar per a preservar el seu caràcter particular. Este sistema pot produir salts en la narrativa. Ací, però, no obstaculitzen la comprensió, sinó que estimulen la imaginació de l'espectador. Corrobora este enfocament el subtítol que va donar a esta òpera el compositor: "Escenes líriques en tres actes". En elles, malgrat els salts i les el·lipsis, la història mai es torna incomprendible o capritxosa.

3 *Grand opéra*: gènere cultivat a França durant el XIX, amb abundància de personatges, escenografies costoses, rics vestuaris, sense diàlegs parlats, estructura de 5 actes i, almenys, un ballet. Va tindre com a gran exponent Meyerbeer.

Però tornem ara a casa dels Làrina i dels qui l'habiten: la viuda, les seues dos filles, la vella aia⁴, amics, nòvios i servents.

La filla major, Tatiana, és fantasiosa, imaginativa i molt aficionada a la lectura. Olga, la més jove, alegre i esbojarrada, està promesa amb Lenski, un xic de 18 anys. Este, al seu torn, fa amistat amb Eugeni Oneguín, jove dandi de Sant Petersburg, que ha heretat una casa pròxima al camp.

EUGENI

Oneguín, el personatge principal, ix prou mal parat en el text de Puixkin, sobretot al principi. Al dandi, a més, tot li resulta avorrit, des de la vida al camp fins al tràfec d'una gran ciutat. En l'àmbit vocal, per al personatge cal un baríton ferm, amb registres igualats, que no busque extremar la potència, sinó afirmar-se en un centre segur i ben timbrat. Puixkin i Txaiovski el descriuen com bastant insensible. No es pot esperar en el seu cant, doncs, grans expansions emocionals, perquè Eugeni rara vegada les té. Tot i que alguna n'hi ha, especialment al final.

Però abans d'això, deixem que siga el mateix Puixkin qui parle sobre Eugeni. (succintament, perquè és impossible reproduir en estes notes totes les seues burles).

(...) Oneguín era, segons l'opinió de molts –jutges segurs i severs–, un jove erudit, però pedant. Posseïa l'afortunat talent de saber parlar superficialment de tots els temes, amb l'aire docte del

4 L'aia (nyanya, няня en rus) és un personatge freqüent i entranyable en la literatura russa. Pertany a la servitud, però se li atorga més respecte que als altres criats, s'ocupa dels infants i adolescents, i de vegades té amb ells un tracte més íntim que amb els seus pares.

coneixedor, de guardar silenci en una conversa seriosa, i de despertar el somriure de les dones amb el foc d'inesperats epigrames (...)

(...) No tenia prou interès per a regirar en la pols cronològica la història de la terra; però se sabia de memòria totes les anècdotes, des dels temps de Ròmul fins als nostres dies (...)

(...) Hui en dia el llatí no està de moda; però, en veritat, ell en sabia prou d'este idioma per a poder desxifrar els epígrafs, parlar de Juvenal, posar un "vale" al final d'una carta, i recitar sense dificultat dos o tres versos de L'Eneida (...) (...)Que bé que coneixia les dones! Molt prompte va saber fingir, ocultar l'esperança i la gelosia, desenganyar, persuadir, mostrar-se ombrívol (...) Amb quina llangor callava! Quina fogosa eloqüència! A les cartes d'amor, quines negligències delicioses! (...)

(...) Tots hem estudiat poc i de qualsevol manera; així que, gràcies a Déu, al nostre país no és difícil sobresortir en educació (...)

TATIANA I OLGA

Pel que fa a Tatiana, la famosa escena de la carta permet captar el seu caràcter apassionat, junt amb una personalitat encara inestable. Creu haver trobat en Eugeni l'home ideal, tot i que l'acaba de conèixer. I s'atreuix a dir-li-ho, en una carta que escriu eixa mateixa nit. Txaikovski dissenya per a Tatiana un acompanyament orquestral emocionalment ric i eficaç, que expressa el sentir d'una xica molt jove, gairebé una adolescent, amb els seus temors, inquietuds i inseguretat. Tània estima Eugeni i desitja dir-li-ho. Estes iniciatives, que venen d'una dona, no estaven ben vistes. Però això no és prou per a frenar-la. I entrega la carta. L'endemà tot queda clar. Perquè Oneguín ja l'ha rebutjat.

Tatiana requerix una veu amb abundants recursos. Per a modular, tant la inseguretat com la resistència d'una joveneta agitada pels nervis i enardida pel seu primer amor. Sol encarregar-se

este paper a sopranos líriques, dotades de bellesa vocal i soltesa en els matisos agògics i dinàmics. No sembla necessari un volum espectacular, encara que una soprano *spinto* o *lirico-spinto* s'ho puga permetre. Convé al seu cant un cert grau de discreció, que només disminueix al final. Perquè discret és el caràcter de Tatiana. I en el cant lluirà la tècnica per dibuixar-ho bé: mitges veus, silencis tensos, reguladors impecables, frases entretallades quan són necessàries, fluïdesa en el pas... en fi, un bon pertret de saviesa canora.

Olga, la nòvia de Lenski, només vol cantar, ballar i divertir-se. Convindria una mezzosoprano de timbre fosc, per tal que la seua veu contraste amb la de Tatiana, sobretot en els duos i números de conjunt, ampliant amb això el colorit general.

LENSKI

Lenski és poeta. I Olga la seua obsessió. Són ells els qui, per decisions immadures, desencadenen un drama lamentable. Lenski exigeix un duel a mort amb Oneguï... perquè este ha ballat diverses vegades amb Olga... Poc abans, Olga no renuncia al ball amb Oneguï... perquè està farta de la gelosia de Lenski...: històries ximples d'adolescents, en fi. Però en esta ocasió acaben amb la mort d'un jove a mans d'Eugeni, que no ha sabut rebutjar el repte al duel... per por a semblar un covard. Malgrat que és cert que l'accepta de mala gana, i no només per la por a morir. També per l'absurd de matar.

La joventut de la parella, la presència inesperada de la mort en una festa familiar, el paisatge gelat que envolta els contendents, i el poc de sentit d'una tragèdia que ningú presagiava, embolcallen l'escena del duel en una atmosfera freda i dolorosa. Acompanyada, a més, per la serena bellesa de l'ària de Lenski: "On, on heu anat, daurats dies de la meua primavera?"

La veu usual per al paper de Lenski és la d'un tenor *lirico-spinto*, amb més projecció que la del líric pur. Agradaria que fora clara i lluminosa, de *fiato* ferm, i que lluïra un fraseig acurat. En l'àmbit

expressiu ha de compaginar el record enyorat d'una joventut feliç -que ha acabat de colp- amb l'amenaça de la mort, molt present en un duel a punt de començar. Se li exigix molt, sí... però la partitura és tan suggeridora que acostuma esperonar els cantants. Lenski desgrana la pàgina mentres espera Onegin. Canta sol, plantat sobre la neu, una ària d'inspirada gràcia melòdica. I que revela la seua inquietud quan es pregunta, repetidament, "on és la meua daurada joventut" (Lenski té 18 anys).

En arribar Eugeni, el ritual comença: els padrins repartixen les pistoles, Onegin dispara [la música és estremidora]. Lenski cau sobre la neu.

I mor allà.

Quan arriba la notícia a casa dels Làrina, ningú entén res.

TXAIKOVSKI I EL DESTÍ

Tatiana i Eugeni passen temps sense vore's, fins que es troben -casualment- a Sant Petersburg. Tatiana ara viu allà. Casada, des de fa dos anys, amb el príncep Gremin, prou més major que ella. De nou intervé el destí? Han obligat Tània a casar-se, tal com va succeir amb sa mare i la vella aia?... No hi ha cap referència en el text, ni tan sols si això va disgustar la jove. Només endevinem el *fatum* mostrant el seu rigor.

El cert és que Tatiana està casada i s'ha convertit en una gran dama. No obstant això, guarda dins seu l'empremta del primer amor. Perquè el seu caràcter resistent, malgrat ser tènue i delicat, protegix amb fermesa les seues emocions.

Però tampoc ha perillat la fidelitat a Gremin, el seu espòs. Este li explica a Eugeni, amb vigor, tendresa i elegància, la felicitat que li ha proporcionat el seu enllaç amb una jove, amb la jove Tatiana. Ho fa en una ària per a baix que exigix una zona greu consistent, de projecció correcta i fraseig càlid. Tatiana, per la

seua banda, vol ser fidel a Gremin i ho aconseguix. Encara que Oneguin, en un trajecte vital cada vegada més fragmentat, està ja cansat de la seua soledat, i li llança temptadores propostes. La resistència de Tatiana torna a ser ferma. Eugeni i ella compartixen, per primera vegada, amor i desig. El cant dels dos es fa més apassionat i expressiu. Tanmateix, malgrat confessar que el vol... Tània diu que no se n'anirà amb ell. I marxa per sempre.

El tema en sol menor que inicia el preludi, i que retorna diverses vegades, corrobora el tènue -però ferm- caràcter de Tatiana? O també, per influx de Txaikovski, al·ludix a un destí inexorable? Es projecten velles ombres del *fatum* romà sobre uns personatges del XIX? O, potser, les experiències personals del compositor han convertit el destí en una obsessió?

Tània, més madura ja, hauria pogut ser la figura on Eugeni Oneguin podria mirar-se i reconvertir-se, eliminant l'etern avorriment que, des de sempre, el disgustava.

Però no va succeir així.

(text traduït del castellà per Les Arts)

Timur Zangiev

Direcció musical

Timur Zangiev s'ha llaurat el reconeixement internacional per la seua "tècnica implacable, rigor estilístic i exquisida sensibilitat interpretativa". En la temporada 2025-2026 torna a la Staatsoper de Viena (*Eugenio Onegin*, *Iolanta*) i debuta al Metropolitan de Nova York (*Eugenio Onegin*), Staatsoper d'Hamburg (*La dama de piques*) i Staatsoper de Berlín (*Khovànsxina*). En temporades recents ha dirigit a La Scala de Milà (*Eugenio Onegin*, *La dama de piques* i *Romeu i Julieta* de Prokófiev), la Bayerische Staatsoper (*Eugenio Onegin*), la Semperoper de Dresden (*Otello*), l'Òpera de Zuric (*Roméo et Juliette*), La Monnaie (*El conte del tsar Saltan*), el Teatre Bolxoi (*Sadkó*) i el Festival de Salzburg (*El jugador* de Prokófiev). Els seus pròxims compromisos inclouen debuts a l'Òpera de Paris, Òpera de Lió, Grand Théâtre de Ginebra i noves visites a les Staatsoper de Viena i Munic, entre altres compromisos.

©Nicolas Riente

Laurent Pelly

Direcció d'escena i vestuari

Laurent Pelly, director i dissenyador de vestuari francès, ha dirigit als principals escenaris del món, on ha creat també el vestuari i, de vegades, l'escenografia. Especialista en repertori francès i italià, aborda a més obres russes i txeques. En la temporada 2025-2026 dirigix *Robinson Crusoe* (Théâtre des Champs Élysées) i *Ariadne auf Naxos* (Glyndebourne), així com reposicions d'*Eugenio Onegin* (València), *Falstaff* (Brussel·les), *A Midsummer Night's Dream* (Sevilla) o *La fille du régiment* (Milà, Nova York i Londres). Entre els seus èxits recents destaquen *Die Meistersinger von Nürnberg* (Teatro Real i Copenhaguen, premi Ópera XXI), *Il turco in Italia* (Lió, Tòquio), *La Périhole* (Champs Élysées), *Lakmé* (Opéra-Comique) i *La voix humaine/ Les mamelles de Tirésias* (Glyndebourne). Com a director teatral, va ser responsable del Théâtre national de Toulouse. Recentment ha dirigit *Harvey*, de Mary Chase, amb l'actor Jacques Gamblin.

Massimo Troncanetti

Escenografia

L'escenògraf italià Massimo Troncanetti va estudiar a la Universitat Sapienza de Roma i posteriorment amb l'artista Alfredo Pirri. El seu interès per l'art contemporani el va impulsar cap a la performance i l'exploració de l'espai escènic, i va ser cofundador de la companyia teatral Muta Imago, guanyadora de nombrosos premis. La seua primera trobada amb Laurent Pelly, al Théâtre des Champs Élysées, va donar lloc a col·laboracions en *A Midsummer Night's Dream* (Lilla, Seiji Ozawa Festival Matsumoto), *Eugenio Onegin* (La Monnaie, Royal Danish Opera), *L'Opéra Seria* (Teatro alla Scala, Theater an der Wien) i *Gypsy* (Philharmonie de París) i, pròximament, *Ariadne auf Naxos* per al Festival de Glyndebourne. També ha col·laborat estretament amb Giorgio Barberio Corsetti en produccions per als teatres Comédie-Française i Châtelet de París i l'Òpera de Roma.

©Jean-Jacques Delmotte

Jean-Jacques Delmotte

Col·laborador de vestuari

Parisenc. Va estudiar arquitectura a l'Escola de Belles Arts de París i moda a La Chambre Syndicale de la Couture Parisienne. Dissenya vestuari per a teatre, dansa contemporània i òpera. Des de fa més de 20 anys, col·labora estretament amb Laurent Pelly com a cocreador de vestuari de més de 25 noves produccions, les més recents de les quals són la premiada *Die Meistersinger von Nürnberg*, *Eugenio Onegin* i *Il turco in Italia*. També dissenya per a directors com Yves Lenoir, Julien Chavaz i Timothy Sheader. Entre els seus últims treballs figuren *Clivia* a l'Stadttheater de Magdeburg, *Rigoletto* a la Irish National Opera, *Die tote Stadt* a la Korea National Opera amb Julien Chavaz, *Macbeth* al TOBS Stadttheater Biel amb Yves Lenoir, i *Don Pasquale* a l'Opéra National de Lorraine amb Timothy Sheader.

Marco Giusti

Il·luminació

Natural de Moruzzo (Itàlia), Marco Giusti es va graduar en direcció teatral a Milà. La seua formació en disseny d'il·luminació va tindre lloc sota la guia del pintor i dissenyador d'il·luminació Gabriele Amadori. En els últims anys ha dissenyat la il·luminació per a teatres com el Châtelet de París, Real de Madrid, Nacional d'Estrasburg, Maggio Musicale Fiorentino, St. Gallen, San Carlo de Nàpols, La Monnaie de Brussel·les, Grand Théâtre de Ginebra, a més del Festival d'Avinyó, Royal Danish Opera, Opéra-Comique, Comédie-Française i les òperes de Lausana, París i Roma. Col·labora com a consultor d'il·luminació amb estudis d'arquitectura i artistes com Romeo Castellucci, Giorgio Barberio Corsetti, Adriano Sinivia, Charles Berling, Fabio Cherstich, Lorenzo Amato, Elena Barbalich, Alessandra Talevi, Laurent Pelly i Silvia Costa.

Lionel Hoche

Coreografia

Va estudiar a l'Escola de Dansa de l'Òpera de París. El 1983 es va incorporar al Nederlands Dans Theater, dirigit per Jiří Kylián. El 1988 va firmar la seua primera coreografia, *U should have left the light on*, i l'any següent es va unir a la companyia de Daniel Larrieu. El 1992 funda la companyia MéMé BaNjO i presenta *Prière de tenir la main courante* al Festival de Dansa de Cannes. Des d'aleshores, ha realitzat un centenar de peces per a una trentena de companyies, entre elles el Nederlands Dans Theater, Ballet de l'Òpera de Lió, els Ballets de Monte-Carlo i la Batsheva Dance Company. El 2000 va crear *Yamm* per al Ballet Nacional de l'Òpera de París. Entre les seues produccions en òpera destaquen *Eugenio Onegin*, *El gall d'or* (La Monnaie) o *Robert le Diable* (Covent Garden). Lionel Hoche és chevalier dans l'ordre des Arts et des Lettres.

Alison Kettlewell

Làrina

Alison Kettlewell va nèixer a Taunton (Regne Unit) i es va llicenciar en art dramàtic abans d'estudiar cant al Royal Northern i al curs d'òpera del Royal College of Music. Va ser guanyadora del Concurs AsLiCo per a Jòvens Cantants d'Òpera d'Europa i finalista en els Premis Kathleen Ferrier. Els seus papers operístics inclouen Làrina en *Eugenio Onegin* (Covent Garden, Scottish Opera), Rossweisse en *Die Walküre* (Covent Garden), La Frugola en *Il tritico* (Welsh National Opera), Little Buttercup en *HMS Pinafore* (English National Opera), Kabanicha en *Káťa Kabanová* (Glyndebourne), Venus en *Tannhäuser*, així com Fricka i Waltraute en *Der Ring des Nibelungen* (Longborough Festival Opera). També ha encarnat Siegrune en *Die Walküre* amb la Hallé Orchestra dirigida per Sir Mark Elder, interpretació que va ser gravada.

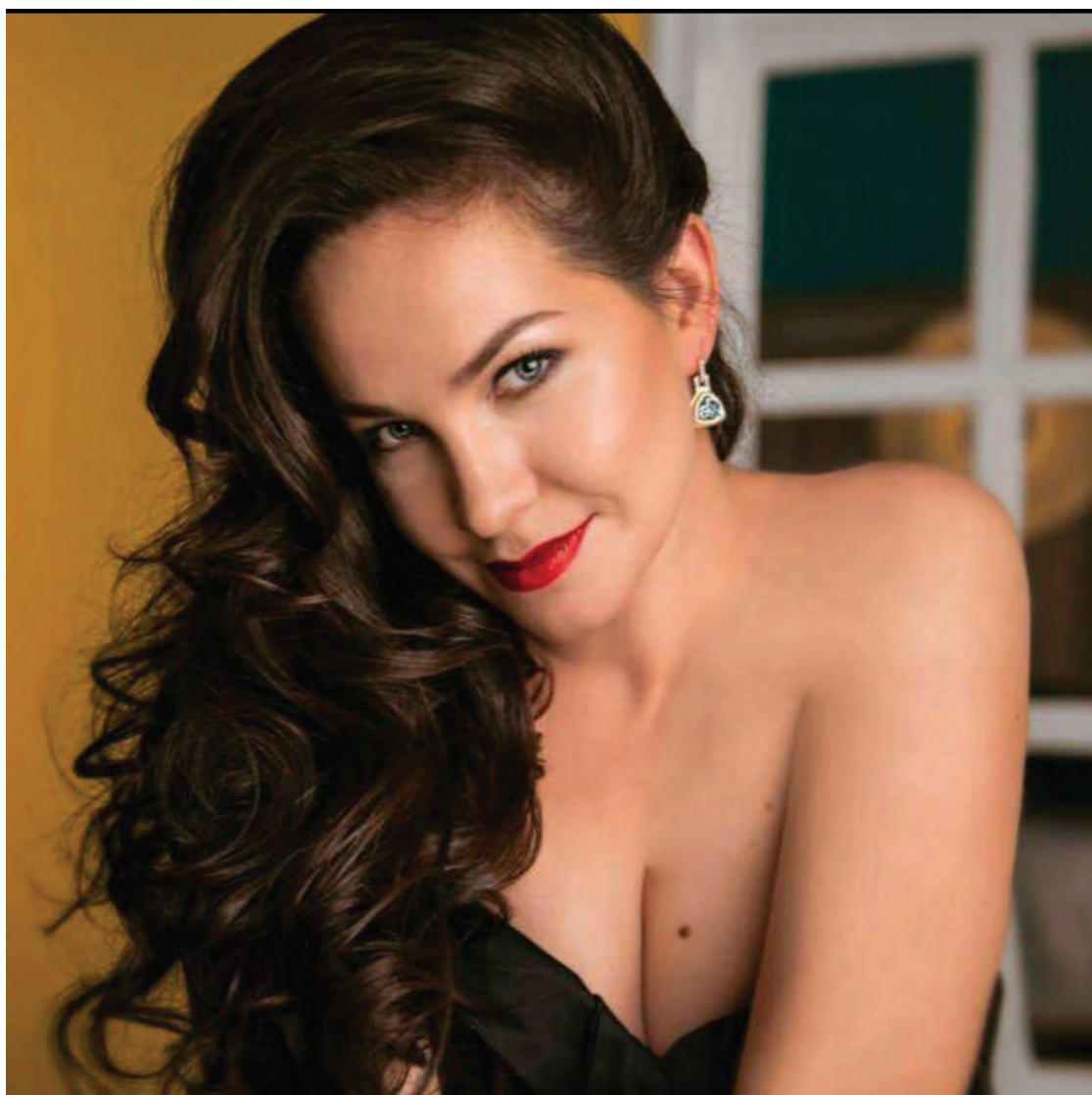

©Liliya Namisnyk

Corinne Winters

Tatiana

Recentment reconeguda com a millor cantant femenina de 2024 pels Oper! Awards, la soprano de trajectòria internacional Corinne Winters ha interpretat més de trenta papers protagonistes als principals teatres. La temporada 2025-2026 de l'artista inclou diversos debuts, començant amb la Houston Grand Opera, on encarna les tres heroïnes d'*Il trittico* de Puccini, seguida de *Madama Butterfly* a la Staatsoper de Berlín, Nedda en *Pagliacci* amb el Maggio Musicale Fiorentino i un programa doble amb *Suor Angelica* i *La mort de Cléopâtre* de Berlioz per al Tiroler Festspiele Erl, amb una nova producció de Deborah Warner. També torna al Grand Théâtre de Ginebra, amb una nova producció de *Madama Butterfly* dirigida per Barbora Horáková Joly, i al Palau de les Arts després de la seua exitosa *Jenůfa* el 2023.

© Kristina Kalinina

Ksenia Dudnikova

Olga

Nascuda a Andijon (Uzbekistan), Ksenia Dudnikova ha actuat en els teatres més importants en les últimes temporades: Covent Garden, Semperoper de Dresden, Grand Théâtre de Ginebra, La Monnaie, Liceu, Bolxoi i Mariïnski, a més de les òperes de París, Stuttgart i Zuric. També participa en festivals com el Maggio Musicale Fiorentino, Arena di Verona, Salzburg o el de Música Sacra de Riga. Ha cantat sota la batuta de Lorenzo Viotti, Timur Zangiev, Daniel Oren, Gennady Rozhdestvensky, Tugan Sokhiev, Vladimir Jurowski, Mariss Jansons i Valery Gergiev, entre d'altres, i al costat de directors d'escena com Hugo de Ana, Lotte de Beer, Barrie Kosky, Andreas Kriegenburg o Dmitri Tcherniakov. Va ser nominada en tres ocasions als premis russos Màscara d'Or per les seues interpretacions d'Amneris, Carmen i Marguerite (*La damnation de Faust*).

Margarita Nekrasova

Filíppievna

Margarita Nekrasova, mezzosoprano russa i Artista d'honor de Rússia, és solista del Teatre Novaya Opera de Moscou des de 1994. Actua als principals teatres i festivals internacionals, com el Festival de Salzburg, Komische Oper de Berlín, Teatro Real, Liceu, Staatsoper de Berlín, Maggio Musicale Fiorentino, Ais de Provença i Arena di Verona. Entre els seus papers més destacats figuren Amneris (*Aida*), Ulrica (*Un ballo in maschera*), Lyubasha i Marfa (*La nóvia del tsar*), Azucena (*Il trovatore*), Herodias (*Salome*) i Filíppievna. Ha col·laborat amb directors com Daniel Barenboim, Riccardo Muti, Mariss Jansons, Kent Nagano i Vladimir Jurowski. Guardonada en els concursos Glinka i Francisco Viñas, la seua discografia inclou gravacions al Carnegie Hall amb obres de Txaikovski i Rakhmàninov.

© Michele Monasta

Mattia Olivieri

Eugeni Onegin

Antic alumne del Centre de Perfeccionament, Mattia Olivieri va debutar el 2015 a La Scala com a Schaunard en *La bohème* dirigida per Gustavo Dudamel. Des d'aleshores, és invitat habitual del coliseu milanès: *Roméo et Juliette*, *Il turco in Italia*, *Pagliacci*, *Don Pasquale* o *Il barbiere di Siviglia*. Ha brillat especialment com a Figaro en *Il barbiere di Siviglia* (Viena, Berlín, París), Don Giovanni (Berlín, Palerm), Marcello en *La bohème* (Venècia, València, Amsterdam, Munic), Guglielmo (València, Florència, Roma), Enrico en *Lucia di Lammermoor* (París), Almaviva en *Le nozze di Figaro* (Florència, Londres), Escamillo (Florència, Nàpols) i Conte di Luna en *Il trovatore* (Venècia). El 2023 va debutar al Metropolitan amb *Florencia en el Amazonas*. Esta temporada canta *Lucia di Lammermoor* i *Don Giovanni* a Viena i debuta els papers d'Onegin a Les Arts i Francesco (*I masnadieri*) al Teatro Real.

Iván Ayón-Rivas

Lenski

Iván Ayón Rivas ha estudiat amb personalitats de la lírica com Juan Diego Flórez, Ernesto Palacio o Luigi Alva. És guanyador de diversos concursos, com Operalia 2021. Entre els seus últims compromisos destaquen *Lucia di Lammermoor* a Gènova i Bolonya, *Mavra/Gianni Schicchi* i *La bohème* al Maggio Musicale Fiorentino, *Requiem* de Verdi a Marsella, *Rigoletto* a La Fenice, *Faust* a Palerm, *La traviata* i *I lombardi* al Teatro Real, *Ievgueni Oneguin* i *Guillaume Tell* a Viena, *Macbeth* a La Scala, *Faust* i *Les contes d'Hoffmann* a La Fenice, *Falstaff* a París, *Rigoletto* a Florència amb Fabio Luisi i a Roma amb Daniele Gatti, *Don Pasquale* i *Gianni Schicchi* al Liceu, a més de *La traviata* a Venècia, Florència i Roma. Pròximament cantarà *Falstaff* a Viena, *Rigoletto* al Covent Garden i *La traviata* a La Scala. En Les Arts ha cantat *L'heure espagnole/Gianni Schicchi* i *Faust*.

© Rabovsky

Dmitry Korchak

Lenski

El tenor i director rus Dmitry Korchak és una de les veus més sol·licitades de la seua generació. Des que va guanyar el Concurs Viñas i va obtindre dos premis a Operalia, Korchak es va consolidar ràpidament en l'escena internacional. Entre els reptes de la temporada 2025-2026 destaquen *Lohengrin* i *La traviata* a l'Òpera de Roma, *Norma* a Parma, *Don Pasquale* a l'Òpera de Viena, *Lucrezia Borgia* a Lieja, *Il viaggio a Reims* (Libenskof) al Festival de Salzburg i *Stabat Mater* de Rossini a Pesaro, a més d'*I puritani* al Festival Bellini. En la temporada anterior va cantar *Rigoletto* a París i Viena, *Eugenio Onegin* a La Scala, *Norma* a la Staatsoper de Berlín i va tornar al Festival de Pesaro com a director de *L'italiana in Algeri*. En les Arts ha cantat en títols com *La Cenerentola*, *Eugenio Onegin*, *Die Zauberflöte* o *L'arbore di Diana*.

© Olivia Kahler

Giorgi Manoshvili

Príncep Gremin

El baix georgià Giorgi Manoshvili es va graduar al Conservatori estatal Vano Sarajishvili de Tbilisi. Els seus projectes més immediats inclouen *Carmen* a La Scala i al Covent Garden, *La bohème* al Metropolitan i al Covent Garden, *Medea* al Teatro San Carlo, *I masnadieri* a Marsella i *Requiem* de Verdi a l'Opernhaus de Zuric. Dels seus compromisos recents cal destacar, a l'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, *Tosca*, *Novena Simfonia* i *Requiem* de Verdi (dirigit per Antonio Pappano, i en gira amb Daniel Harding a Granada i Sevilla), a més d'una Gala Rossini amb Cecilia Bartoli a Salzburg, *Semiramide* al Théâtre des Champs Elysées, *L'italiana in Algeri* i *Bianca e Falliero* a Pesaro, a més d'*Attila* a Nàpols i Parma, on també va participar en una Gala Verdi.

Xavier Galán

Un capità

Va cursar estudis al Conservatori de València i després a l'Accademia Verdiana del tenor Carlo Bergonzi a Busseto. Va ser membre fundador del cor de l'Orquestra Simfònica de Madrid i va participar en les temporades del Teatro Real entre 1999 i 2005. Com a solista, ha cantat en produccions dels teatres Liceu de Barcelona, Real i La Zarzuela de Madrid, Maestranza de Sevilla, Campoamor de Oviedo, Pérez Galdós de Las Palmas i Palau de les Arts, junt amb artistes com Montserrat Caballé, Leo Nucci, Plácido Domingo o Carlos Álvarez. Va interpretar Sancho Panza en l'estrena mundial de *Don Quijote* de Manuel García al Teatro Maestranza. Va participar en la inauguració de temporada del Teatro Colón de Buenos Aires amb *Le Grand Macabre*, amb el director d'escena Àlex Ollé. En l'actualitat forma part del Cor de la Generalitat Valenciana.

Agshin Khudaverdiyev

Tsaretski

El baríton azerbaidjanés Agshin Khudaverdiyev prossegueix la seua carrera ascendent mitjançant la participació en classes magistrals internacionals i amb l'obtenció de premis en reconeguts concursos vocals. Beneficiari de les beques "Nicola Canali" i "Ribighini", ha interpretat papers com Rodrigo en *Don Carlo* i Sciarrone en *Tosca*, al Teatre d'Òpera i Ballet Acadèmic Estatal d'Azerbaidjan. Després de ser admés a l'Accademia Rossiniana Alberto Zedda, va debutar el 2025 com a Lord Sidney en *Il viaggio a Reims* al prestigiós Festival de Pesaro. També va participar en la interpretació de la *Petite Messe Solennelle* a Montalcino. Futurs compromisos inclouen el Festival de Wexford. Actualment, perfecciona els estudis al Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts, sota la guia de la soprano María Bayo.

Mark Milhofer

Triquet

La carrera internacional del tenor britànic Mark Milhofer l'ha portat a destacats teatres d'òpera com els de Basilea, Berna, Ginebra, Graz, Salzburger Landestheater, La Fenice, San Carlo de Nàpols, Comunale de Bolonya, Massimo de Palerm, Lirico di Cagliari, a més de les òperes de Roma, Nancy i Rennes, o el Festival de Peralada. Entre els seus projectes més immediats destaquen *Il Giustino* (Amanzio) i *Idomeneo* (Arbace) amb la Barroca de Friburg, *Matthäus-Passion* amb les orquestres Netherlands Philharmonic i Rotterdam Philharmonic, *I Grotteschi* (Melancolia) a La Monnaie, *The Fairy Queen* al Festival de Savonlinna, *Candide* (Governor) al Theater an der Wien, *Johannes-Passion* a Dijon, *L'Orfeo* (Apollo) a Zuric, *L'incoronazione di Poppea* (Arnalta) al Liceu i *La Calisto* (Linfea) a la Bayerische Staatsoper.

© Miguel Lorenzo-Mikel Ponce

Filipp Modestov

Capatàs

Va nèixer a Krasnoiarsk (Sibèria). Va ser guanyador de la beca Dmitri Hvorostovsky i del concurs de música de cambra Elena Obraztsova a Sant Petersburg. Es va formar al màster de cant del Mozarteum de Salzburg, després de completar estudis de cant a l'Institut Estatal de Música A. G. Schnittke de Moscou. Va debutar com a Dona Cate en *Il campiello*, de Wolf-Ferrari, a la Universitat Mozarteum, i el 2023 va realitzar una estada al programa per a artistes joves de l'Accademia del Maggio Musicale Fiorentino, a més de participar en el projecte europeu *Opera out of Opera 2*. Ha oferit concerts al Festival La Voce a Bad Reichenhall, amb l'Orquestra Filharmònica de Sofia i un concert en memòria de Beniamino Gigli a Roma. Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts, sota la guia de la soprano María Bayo.

Cor de la Generalitat Valenciana

37

Està reconegut com una de les millors agrupacions corals d'Espanya. Va ser creat en 1987 amb el nom de Cor de València i dirigit fins a 2024 per Francesc Perales. És el cor titular del Palau de les Arts al mateix temps que desenvolupa una constant activitat en els principals auditoris de la Comunitat Valenciana. Ha interpretat les grans obres del repertori simfònic coral i els principals títols del gènere líric, i freqüenta el repertori *a cappella*, amb especial atenció als compositors valencians. Ha cantat sota la direcció de Claudio Abbado, Roberto Abbado, Rinaldo Alessandrini, Fabio Biondi, Riccardo Chailly, Plácido Domingo, Manuel Galduf, Enrique García Asensio, Gustavo Gimeno, Valeri Guérguiev, Leopold Hager, Sir Neville Marriner, Lord Yehudi Menuhin, Marc Minkowski, Krzysztof Penderecki, Michel Plasson, Georges Prêtre, Helmuth Rilling, Guennadi Rojdestvenski, Mstislav Rostropóvich, Claudio Scimone o Alberto Zedda.

Ha estat guardonat amb la Medalla d'Honor del Festival Internacional de Música i Dansa de Granada, la Medalla Commemorativa del XXV Aniversari del Palau de la Música de València, el premi Clar de Llums de la Universitat de València, l'Important de l'Editorial Premsa Valenciana, la Medalla al Mèrit en les Belles arts de la Reial Acadèmia de Belles arts de Sant Carles i recentment el Premi Honorífic de l'Associació Amics de l'òpera i les Arts de la Comunitat Valenciana. El Cor de la Generalitat depèn de l'Institut Valencià de Cultura. El seu director actual és Jordi Blanch Tordera.

Jordi Blanch Tordera, director
Mario Torres, assistent del director
Eduard Marquina, pianista

SOPRANOS

Carmen Avivar
Inmaculada Burriel
Mónica Bueno
Lourdes Castell
María José Cifre
Erika Escribá
Estrella Estévez
Dolores Lahuerta
Yolanda Marín
Arantxa Martínez*
Begoña Martínez-Arrazubi
Lourdes Martínez
Susana Martínez
Isabel Squarcia

MEZZOSOPRANOS

Maite Aguilera
Ana Bort
Carmen Bou
Marián Brizuela*
Pilar Esteban
Empar Llàcer
Adriana Mayer
Irene Medán
Susana Meliá
Alicia Merelo
Minerva Moliner
Diana Muñoz
Lucía Pitarch

TENORS

Javier Aguilera
David Asín
Pedro Castro
Rafael Ferrando
Antonio Gómez
José Ángel González
Antonio Lozano
Tomás Martínez
Jesús Navarro
Tomás Puig
Jesús Rita
Josep Lluís Sanchis
Javier Tortosa*
José Javier Viudes

BAIXOS

Vicente Antequera
Bonifaci Carrillo
Juan Carlos Castillo
Ricardo Castelló
Xavier Galán
Salvador Giner
Luis Gonzalo
Lluís Martínez
José San Antonio
Vicente Soldevila
Manuel Torada
Luis Vicente*

*Cap de corda

Jordi Blanch Tordera

Director del Cor

Natural de Quart de les Valls (1975), és titulat en direcció de cor, piano i composició. Va dirigir el cor Virelai de l'Escola Coral de Quart de Poblet durant vint anys, durant els quals va col·laborar amb mestres com Henrik Nánási, Nicola Luisotti i Lorin Maazel. A partir de 2016 es vincula al Cor de la Generalitat Valenciana com a director adjunt de Francesc Perales, i ha preparat títols com *Manon*, *Il trovatore*, *Madama Butterfly*, *La Cenerentola*, *Dialogues des Carmélites* o *Doña Francisquita*. En concert, sempre amb el Cor de la Generalitat, ha treballat la *Petite Messe Solennelle* a València i Bremen, amb Fabio Biondi i Europa Galante. Ha dirigit el cor de l'òpera de Białystok en la gravació de *Macbeth* realitzada per Fabio Biondi, a més dels cors de les òperes de Lausanne i La Monnaie de Brussel·les en diferents produccions. Des d'octubre del 2024 és el director del Cor de la Generalitat.

Orquestra de la Comunitat Valenciana

40
—

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha aconseguit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Este reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a batutes de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Després del període fructífer dut a terme per l'estatunidenc James Gaffigan al capdavant de l'OCV, des de setembre de 2025 el prestigiós mestre britànic Sir Mark Elder és el director musical de la formació.

Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosimfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, Sir John Eliot Gardiner o Philippe Jordan, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Lorenzo Viotti, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, aïança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

DIRECTOR MUSICAL

SIR MARK ELDER

VIOLINS PRIMERS

Roman Kholmatov, conc. ssociat

Po-An Lin, ajuda de solista

Rasma Larsens, ajuda de solista*

Marija Nemanyté

Teresa Nikolova-Nolen

Joana Hyewon Ryu

Mikhail Spivak

Roman Svirlov

Elena Trushkova

Beatrice Gagliu*

Irina Pakkanen*

Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

Anastasia Pylatyuk, solista

Ignacio Rodríguez, cosolista*

Anna Stepanenko, ajuda de solista

Dasha Dubrovina

Lelia Iancovici

Evgueni Moriatov

Inés Romaguera

Waldemar Kosmiejka*

Natalia Martínez*

Marie-Madeleine Orban*

VIOLES

David Fons, solista*

Cristina Regojo, cosolista*

Javier Alejandro Cárdenas

Samuel Espinosa

Julia Hu

Ana Mba

Andrey Ovchinnikov

Liliana Catarina Fernandes*

VIOLONCELS

Rafał Jezierski, cosolista

Arne Neckelmann, ajuda de solista

Alejandro Friedhoff

Estrella Guerrero

Uladzislau Trukhan

Saem Heo*

Paula Lavarías*

Alice Murray*

CONTRABAIXOS

Mihai Ichim, solista

Zoltan Dosa, ajuda de solista

Davide Vittone*

David Molina

Gianluca Tavaroli

Tarek Tebsamani*

ARPA

Noelia Cotuna, solista

FLAUTES

Magdalena Martínez, solista

Virginie Reibel, ajuda de solista

Flautí · Piccolo

Virginie Reibel

OBOÉS

Pierre Antoine Escoffier, solista

Ana Rivera, ajuda de solista

CLARINETS

Tamás Massanyi, cosolista

Francisco Javier Ros, ajuda de solista

FAGOTS

Alba González, ajuda de solista

Javier Biosca

TROMPES

Jesús Sánchez, cosolista

David Rosell, ajuda de solista

Miguel Martín

José Vicente Vila*

TROMPETES

Christian Ibáñez, cosolista

Josep Maria Olcina

TROMBONS

Juan Manuel Real, solista

Ignacio Pérez, ajuda de solista

Murray Stenhouse*

TIMBAL

Raúl Camarasa, solista*

*Músic invitat

LES
ARTS
ÉS SIMFÒNIC

TEMPORADA
25/26

SIR MARK ELDER

Hector Berlioz
La infancia de Cristo

7 febrero 2026

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

 GENERALITAT
VALENCIANA

 LES ARTS
VALÈNCIA

 GOBIERNO
DE ESPAÑA

 MINISTERIO
DE CULTURA

 inaem
INSTITUTO NACIONAL
DE ASesorIA EN MAnejos

PRÒXIMES ACTIVITATS

LES ARTS ÉS DANSA

**¡VIVA!-COMPAÑÍA
MANUEL LIÑÁN**

30 de gener de 2026

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

SIR MARK ELDER

Berlioz: *L'enfance
du Christ*

7 de febrer de 2026

LES ARTS ÉS BANDES

BANDES A LES ARTS

8 de febrer de 2026

LES ARTS ÉS SARSUELA

**UN MISTERIO DE
SAINETE, O ZARZUELA A
LA CAZUELA**

19, 21, 22 de febrer de 2026

LES ARTS ÉS PER A TOTS

BERKLEE A LES ARTS

26, 27 de febrer de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES
VALENCIANES

LA MARIA

27 de febrer de 2026

LES ARTS ÉS ÒPERA

**GIULIO CESARE
IN EGITTO**

28 de febrer de 2026

4, 8, 11, 13 de març de 2026

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DIMA SLOBODENIOUK

Sibelius: *El cigne
de Tuonela*

Elgar: *Concert per
a violoncel*

Sibelius: *Simfonia 1*

5 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES
VALENCIANES

PAU ALABAJOS

6 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES
VALENCIANES

**ANNA MILLO
+PEP MIRABELL**

7 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES
VALENCIANES

JONATAN PENALBA

13 de març de 2026

LES ARTS ÉS MÚSIQUES
VALENCIANES

URBÀLIA RURANA

14 de març de 2026

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA
25/26

GIULIO CESARE

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

DIRECCIÓN MUSICAL **Marc Minkowski**
DIRECCIÓN DE ESCENA **Vincent Boussard**

28 de febrero, 4, 8, 11, 13 de marzo de 2026

Producción de Oper Köln

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

PATROCINIS

TEMPORADA 2025 - 2026

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofia mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

DIRECCIÓ

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

Molt Honorable Sr. Juan Francisco Pérez Llorca

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable Sra. María del Carmen Ortí Ferre

Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Marta Alonso Rodríguez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sr. Carlos Gracia Calandín

Subsecretari de la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general del Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA

lesarts.com | 96 197 59 00